

Dr. Takács E. Ildikó:

A DISSZERTÁCIÓ

Ez a júniusi hétköznap reggel pontosan úgy kezdődött, mint a legtöbb az utóbbi napokban. Fél nyolckor, a két általános iskolás gyermekem befejezte a reggelit, elköszöntek, és a nyári szünet első kéthetes iskolai táborába siettek gyalog, ahol a barátok már várták őket. Mindketten kitűnő eredménnyel fejezték be a tanévet, így végre felszabadultan játszhatnak!

A férjem munkába indult, szokásosan villamossal, a Trabantunk a házhoz közeli parkolóban maradt. Édesanyám pár napja érkezett meg hozzánk, hogy segítsen, mert bár GYED-en voltam a harmadik gyermekemmel, a kandidátusi disszertációm utolsó munkálatait itthon fejeztem be. Holnap 12 órakor lesz a házivédésem, addig édesanyám fog vigyázni a kicsire. Hiába, magas az egyetemi követelményrendszer, amit teljesíteni kell, ha az ember az egyetemen akar dolgozni!

A hét és fél hónapos fiam szintén túl volt a reggelin, békésen aludt a kiságyában. Az akkori protokollnak megfelelően, hamar rá kellett szoktatnom a vegyes táplálkozásra, és több mint egy hónapja már az egyszeri, esti anyatejes táplálása is elmaradt.

Én leültem az étkező asztalhoz, hogy ebédig még utoljára átnézzem a bekötetlen disszertációm anyagát, a kérdésekre adott válaszaim irodalmi alátámasztását, amikor a kisfiam sírni kezdett.

- Olyan hasfájós ez a gyermek születése óta, emiatt sokat sír, most is ez lehet a baj - gondoltam. Édesanyám már kivette a kiságyból, próbálta visszaaltatni, sikertelenül. Én is felvettem, nem volt melegebb, láza biztosan nincs, csak a sírása lett még hangosabb a karomban is. A kis térdeit a hasához felhúzva látszott, hogy csikarás szerű fájdalmai vannak, bár a hasát puhának, betapinthatónak találtam, a reggeli székletével is minden rendben volt. Mi lehet a baja? Az órára néztem, már több mint félórája sír folyamatosan. Tízóráira hiába reszeltem almát, nem ette meg, még innivalót sem fogadott el, a szája szélét már is kicsit kiszáradtnak láttam. Ekkor villámként hasított belém a Gyermekgyógyászat jegyzet egyik fejezetének címe: „Akut hasi katasztrófa csecsemőknél”, amelynek sorai úgy kezdődtek, hogy teljes jólét közepette, hirtelen fellépő görcsös hasi fájdalom, amit ileus, appendicitis, invaginatio vált ki leggyakrabban és.....

...Ez most teljesen összeeseng a leírtakkal! Vagy ennek a kizárásához is sürgős orvosi vizsgálatra van szükség! - sorjázta fejemben a gondolatok. Itt, a belváros szívében, ebben a 10 emeletes panelház ötödik emeletén lévő otthonunkban, a több éves kérvényezés ellenére sincs telefonunk! Ez az 54 nm-es szövetkezeti lakás az első közös otthonunk a gyógyszerész férjemmel, ami már a három gyermekkel szűkösnek bizonyult, ezért a Nagyerdőhöz közel, egy nagyobb lakásba fogunk költözni ősszel, ami nemcsak az egyetemhez, de a gyógyszergyárhoz is közel lesz, ahol a férjem szépen haladt előre a vezetői ranglétrán, de a telefon bevezetését még neki sem sikerült elintéznie.

Az utcai telefon szóba sem jöhet, ki tudja működik-e taxi vagy akár mentőhíváshoz?! A leggyorsabb, hogy a ház előtt parkoló autónkkal megyünk a Klinikára, maximum 10 perc alatt ott lehetünk. Édesanyám a hátsó ülésen tartotta karjában az egyre jobban síró gyermeket, én pedig vezettem. Nagy forgalom még nem volt Debrecenben a '80-as évek derekán, így gyorsan a Gyermekklinikára értünk. Szerencsémre, B. Csaba gyereksebész adjunktussal, volt gyakorlatvezetőmmel futottam össze, aki az ügyeletből tartott éppen haza, amikor

megérkeztünk. Ő látva a gyermeket, a sürgős felvétele mellett döntött és a továbbiakban is mindent ő intézett. Azonnal kontrasztanyagot Rtg. vizsgálatot rendelt el, aminek az eredményeként megszületett a diagnózis és ütött szíven a szó: I n v a g i n a t i o. A caecum táján kb. 6 cm-es betüremkedés volt a caudalis szakasz lumenébe, bélelzáródást okozva, ezt kell megszüntetni, hogy komolyabb baj ne legyen. A kontrasztanyagától is megoldódhat, biztattak, ezért várnak még a műtéttel, mert annak is megvannak a kockázatai. Eközben messziről is hallottam a gyermekem keserves sírását, míg közben gépiesen feleltem a kérdésekre, hogy fel tudják venni az anamnézist.

- Volt-e a napokban vírusos megbetegedése, vagy egyéb panaszok és tovább a szokásos kérdések. Az idő ólomlábakon járt velem együtt, az újabb Rtg. vizsgálatig. Már csak 2 cm, mondták, hátha megoldódik mégis! A klinikáról már tudtam telefonálni a férjemnek, aki hamarosan megérkezett és alig akarta elhinni, hogy a reggeli idilli kép után műtét vár a gyermekünkre. Közben édesanyám villamossal hazament, hogy ebédet melegítsen a hazaérkező szünidős gyerekeknek, majd a férjem is kis idő elteltével visszament dolgozni.

Az idegtépő várakozásban egyedül maradtam. Egyszer csak szóltak, hogy mégis viszik a műtőbe, nem várhatnak tovább, mert nő a bélszakasz elhalásának kockázata.

Istenem, fohászokdtam magamban, segíts meg bennünket!

Több mint egy óra telt el ismét feszült várakozásban, míg végre kitolták a műtőből. Amikor a mélyen alvó, sápadt, bekötött infúziójú gyermekem megláttam, könnyek szöktek a szemembe! Mindenki azt gondolta, hogy a megkönnyebbülés örömétől folynak a könnyeim, pedig a sok feszültség szakadt ki belőlem. Az anesztes gyermekgyógyász, V. Vali, volt évfolyamtársam, átkarolta a vállam, hogy nyugodjak meg, a gyerekbesz szemüvege is örömtelien csillant fel, amikor elmondta, hogy szerencsére megoldódott az invaginatio operáció nélkül, de ha már ott jártak, az appendixet eltávolították, mert kicsit duzzadt volt, így a későbbiekben vakbélgyulladásról nem kell tartani! Most már nyugodtan hazamehetek én is pihenni!

Ők nem tudták, hogy holnap a házivédésem lesz, mert a történetek miatt egyszerűen nem volt időm ezzel foglalkozni, vagy halasztást kérni, de úgy gondoltam, hogy reggel korán visszajövök a klinikára és a gyermekem állapotától teszem függővé, hogy megjelenek-e a védésen, vagy sem.

Másnap reggel a nővér elkísért a betegszobáig, ahol az ajtóban állva megpillantottam a hason, béka pozícióban alvó gyermekem, az oldalra fordított kis arca már életteli színt vett fel.

- Aludhat így hason a tegnapi műtét után? - kérdeztem ijedten. Ha neki nem fáj, igen! - kaptam meg a választ. De ne ébresszem fel véletlenül sem, mert akkor sír, az viszont fájdalmat vált ki a műtött területen. Így csak gondolatban pusziltam meg és kénytelen voltam hamarosan elköszönni, hálával telt szívvel az égiek, de a földiek iránt is!

Közeledett a déli 12 óra! Fáradt és kimerült voltam! Végül mégis úgy döntöttem, nem halasztok, mert a védés izgalma, jelentősége már eltörpült az átélt, szívszorító órákhoz és örömteli végkifejlet nagyságához képest!